

ních policejních býti hleděno jen tenkrát, jde-li o zabránění možných škod majetkových v zájmu veřejném. Zájem veřejný nemůže však, jak rovněž již shora vyloženo, zastupovati osoba soukromá, nýbrž může jej hájiti jen úřad sám. Nemůže tudíž ani stěžovatelka na tvrzení, že domy její mohou býti vozy poškozeny, zakládati práva procesuální strany, která by ji zmocňovala k dovolání se nejvyššího správního soudu. Jest jí jen vyhrazeno, aby se pro škody, způsobené jí vzbou, domáhala přiměřené náhrady v cestě soudní proti tomu, kdo k náhradě té jest vázán dle obč. zákona.

Ježto tedy naříkaným rozhodnutím nižádné subjektivní materiální právo stěžovatelčino není poškozeno, nemůže se stěžovatelka cítiti dotčenu ani provedením řízení, a bylo proto již z těchto důvodů stížnost zamítnouti, aniž by bylo třeba vejíti na jednotlivé výtky v ohledu formelním vznesené.

Č. 82.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): * Výloh vzešlých zciziteli při prodeji nemovitostí nelze při výpočtu přírůstku hodnoty odečítati od ceny zcizovací.

(Nález ze dne 16. dubna 1919 č. 1824.)

Prejudikatura: Víd. nál. ze dne 6. prosince 1917 č. 30.463, Budw. č. 11.978 A.

Věc: Marie Roudnická na Král. Vinohradech (adv. Dr. Jaroslav Podolský z Prahy) proti Zemské správní komisi pro Čechy v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Za příčinou prodeje pozemků zapsaných v knih. vložce č. 204 kat. obce Jíkve, pak pozemků v knih. vložkách č. 203 a 237 téže obce a konečně pozemků v knih. vložce č. 202 téže obce byla zcizitelce předepsána dávka z přírůstku hodnoty.

Ve svém přiznání domáhala se zcizitelka, aby od zcizovacích cen K 2200.—, K 2692.— a K 2361.— byl odečten poměrný podíl z výloh spojených se sprostředkováním rozprodeje pozemků a výloh právních, a to od první ceny částkou 295 K, od druhé částkou 366 K a od třetí ceny zcizovací částkou 316 K. Vyměřovací úřad však nevyhověl tomuto návrhu a vzal při vyšetřování přírůstku hodnoty v počet zcizovací ceny v plné výši. Z té příčiny stěžovala si zcizitelka do platebních rozkazů k zemské správní komisi, kteráž naříkaným rozhodnutím stížnost tuto zamítla s odůvodněním, že vyplacenou provisi za sprostředkování rozprodeje nelze od ceny zcizovací odečítati, ježto v § 5 řádu dávkového není pro to opory, výlohy právního zástupce pak že nejsou toho rázu, aby se k nim dle § 9 řádu dávk. mohlo přihlížeti.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost podaná k nejvyššímu správnímu soudu, v níž se uvádí, že stěžovatelka byla zkrácena ve svých právech tím, že do zdanitelného přírůstku hodnoty vpočítány byly náklady se zcizením pozemků nutně spojené, kteréž slušelo dle mínění stížnosti vyloučiti jednak proto, že ustanovení § 9 řádu daných o hodnotě

nabývací dlužno použití i na hodnotu zcizovací, jednak proto, že dávka z přírůstku dle svého pojmu postihovati má jen skutečný přírůstek, který zciziteli vzešel.

Nejvyšší správní soud uvažoval o stížnosti takto:

Řád o dávce z přírůstku hodnoty obsahuje v §§ 5—12 přesné předpisy o tom, které veličiny sluší při vyšetřování přírůstku hodnoty bráti v počet. Za základ vyměření dávky dlužno tedy položití přírůstek dle těchto předpisů vyšetřený, bez ohledu na to, zdali přírůstek tento rovná se majetkovému zisku zcizitele či jej převyšuje. Může tedy jíti jen o to, zdali ve sporném případě byla zcizovací hodnota řečených pozemků při výpočtu přírůstku hodnoty počítána tak, jak dávkový řád předepisuje.

Dle § 5 v souvislosti s § 12 řádu slušelo za hodnotu zcizovací považovati zcizovací cenu nemovitostí, kterouž jest při kupní smlouvě suma peněz, za niž byla věc kupujícimu přenechána (§ 1053 o. z. o.). K této ceně zcizovací sluší dle § 5, odst. 2 dávk. řádu sice připočísti užítky zcizitelem vyhrazené a břemena nabývatelem převzatá, jakož i hodnotu vedlejších plnění mimo cenu smluvených, dávkový řád však nikde neustanovuje, že od ceny zcizovací mají se odečítati výlohy vzešlé zciziteli s prodejem nemovitostí, jež snižují sice subjektivní zisk zcizitelův, nemají však vlivu na objektivní rozdíl mezi hodnotou zcizovací a nabývací, kterýž dle předpisů dávkového řádu má býti vyšetřen a dávce podroben.

Obdobné použití předpisů daných v § 9 dávk. řádu, jehož stížnost se domáhá, nemá místa, neboť předpisy tyto týkají se výslovně toliko vyšetření hodnoty nabývací.

Vycházel-li tedy vyměřovací úřad, vyšetřuje ceny zcizovací, od nesporných smluvních cen kupních, postupoval v úplné shodě s řádem dávkovým, a jeví se tudíž stížnost bezdůvodnou, pročez ji slušelo zamítnouti.

Č. 83.

Vyživovací příspěvek: * Nárok oprávněného na vyživovací příspěvek není vyloučen, když oprávněný místo povolaného zastává jeho práce a bere za tyto práce též plat, jaký měl povolaný.

(Nález ze dne 22. dubna 1919 č. 415.)

Prejudikatura: Nález č. 48 Sbírky a další stálá judikatura nejvyššího správního soudu.

Věc: Marie Gütterová z Prahy (adv. Dr. Frant. Wien-Claudi z Prahy) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost, pokud jde o nárok na vyživovací příspěvek do 31. července 1917 incl., se zamítá jako bezdůvodná; pokud jde o nárok na vyživovací příspěvek od 1. srpna 1917 se naříkané rozhodnutí zrušuje jako nezákonné.

Důvody: Když dne 27. července 1914 byl domovník Václav Gütter povolán k vykonávání vojenské povinnosti, žádala jeho manželka Marie Gütterová dne 29. srpna 1914 pro sebe a dvě dcery Boženu a Alžbětu o vyživovací příspěvek.